

[Schlüter.]

konomien mærker det, og de enkelte familier mærker det på deres budgetter.

Derfor vil jeg gerne rejse tanken om, at vi forsøger en indkomspolitik, man kan også kalde det en reallønspolitik. Det konservative folkeparti har ofte ført dette synspunkt frem, vi gjorde det allerede tidligt under vinterens forhandlinger i januar-februar — der var ikke så stor interesse hos andre for det — vi vendte tilbage til det i marts, og nu nævner jeg synspunktet igen. Jeg har lagt mærke til udtalelser i de sidste uger fra arbejdsmarkedets folk og også fra partier her i salen og må nu bedømme det sådan, at interessen for at føre inkomspolitik er større i sommer, end den var i vinter. Hvordan kan det gøres?

Jeg mener ikke, nogen kan give en fuldgyldig recept, men jeg mener, vejen frem er, at der bliver tilrettelagt og gennemført regelmæssige kontaktmøder mellem regeringen på den ene side og arbejdsmarkedets parter på den anden. Ikke blot sjældne sammenkomster, når det hele er sket og man skal prøve at rebe sejlene, men sammenkomster regelmæssigt og fast for at prøve at koordinere det, der sker ude i erhvervslivet, med det, vi gør i regering og folketing.

Kunne man nå frem til forståelse for, at vi alle er bedst tjent med en reallønspolitik, hvor indkomststigningerne står i passende forhold til fremgangen i vor produktion, og hvad vi kan sælge vor produktion for, så er det nøglen til en løsning af de endnu uløste problemer. Ingen kommer uden om indkomspolitikken, hvis dansk økonomi skal rettes op. Hvis man kunne tilrettelægge sikkerhed for, at indkomststigningerne begrænses, og til gengæld få kompensationen igennem lettelser i det direkte skattetryk, så er det en langt sundere politik end den, vi har ført i Danmark i alle årene efter 1945 og frem til i dag.

Må jeg sige til sidst, at under åbningsdebatten i januar redegjorde jeg for en række holdninger, det konservative folkeparti ville anlægge på samfundsspørgsmålene. Disse holdninger vedkender vi os stadig i dag. Men jeg vil også godt have sagt, i så broget et folketing som det, vi nu har, mener jeg ikke, det er en dyd, at partier forsøger at prale af, at de ved enhver lejlighed uden undtagelse altid står ubrydeligt fast på deres partipro-

grammer. Hvis vi alle gjorde det, blev der nemlig ikke truffet én eneste beslutning. Den eneste chance for at få løst problemerne i dansk politik er, at vi, bevares, stadig har kærlighed til og helst så gennemført det, vi selv har skrevet i vores partiprogrammer, men at vi forstår, at uden at vi bøjer os ind mod hinanden, løses problemerne ikke.

Derfor vil jeg gerne give tilsagn om, at det konservative folkeparti, når vi mødes igen til efteråret, fortsat vil være interesseret i medansvar og medindflydelse. Vi er klar over, at det betyder, at vi ikke altid kan få vor vilje. Dansk folkestyre er i en krise, men krisen kan løses, hvis vi alle føler tilstrækkelig ansvarlighed. Det, befolkningen ønsker, tror jeg ikke er partiprogrammer, det er resultater.

Jens Møller (KrF):

Danmark har meget alvorlige økonomiske problemer, dels på grund af de forrige regeringers overforbrug af offentlige midler, dels af udefra kommende årsager: oliekrisen, de stærke råvareprisstigninger osv., dels på grund af en lang række gruppeegoistiske pressionsgrupper, der endnu ikke har lært at leve med en økonomisk tilbagegang.

På baggrund af disse forhold mener vi i kristeligt folkeparti, at vi i det store og hele har grund til at være godt tilfreds med det arbejde, der er gjort her i dette ting i denne samling under ledelse af regeringen Hartling.

Vi er kun et lille parti, vi er et nyt parti men alligevel lykkedes det for os lige fra begyndelsen at komme ind i centrum af det arbejde, der blev gjort herinde. Der har været 3 store økonomiske forlig. Kristeligt folkeparti har været med i dem alle, og vi mener, det er lykkedes os i ret stor udstrækning i forhold til vort mandattal at gøre vor indflydelse gældende ud fra vore grundlæggende principper: at sådanne løsninger bør være velafbalancerede, så de ikke går for hårdt ud over enkelte grupper, at der må tages sociale hensyn, og at familien må bevares.

I den forbindelse må det oså bemærkes, at kristeligt folkeparti sammen med andre mindre partier har været med til at fremme disse forskellige forlig; i alle 3 tilfælde sammen med centrum-demokraterne, i andre tilfælde har der været andre med. Uden